

Arrest

nr. 74 180 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 juni 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 2 oktober 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 30 september 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Nesterovskaya, gelegen in de Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie. In april 2006 ontvluchtte u, als minderjarige, samen met uw vader en de rest van het gezin Rusland. Jullie gingen naar Polen, waar jullie een (tijdelijk) beschermingsstatuut kregen. In april 2009 keerde uw vader, naar aanleiding van het overlijden van zijn moeder, terug naar Ingoesjetië. Bij zijn terugkeer naar Polen, drie maanden later, vertelde hij u dat u opgeroepen was door het leger om uw legerdienst te doen. Enige tijd later besliste uw vader om met zijn gezin definitief terug te keren naar Ingoesjetië. Omdat u uw dienstplicht niet wilde doen, besloot u om niet mee terug te keren. Omwille van uw socio-economische situatie in Polen vertrok u midden augustus 2009 naar België, waar u bij familieleden terecht kon. Op 2 oktober 2009 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Sindsdien zijn er nog convocaties van het militair commissariaat afgeleverd bij uw vader in Ingoesjetië. In augustus 2011 werd er ook een convocatie van de politie afgegeven, waarin u aangemaand werd om u te melden bij het militair commissariaat. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw intern paspoort, een duplicaat van uw geboorteakte en drie convocaties van het militair commissariaat van het Sunzhensky-district.

B. Motivering

U verklaarde niet terug te willen keren naar uw land van herkomst omdat u opgeroepen werd voor uw legerdienst. U wilt deze niet doen omdat u schrik hebt om in het kader van uw dienstplicht naar Tsjetsjenië gestuurd te worden, waar u het risico zou lopen om gedood te worden in de strijd. (CGVS d.d.13/09/2011, p.2, 8-9) Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat in uw weigering om de verplichte legerdienst te vervullen, geen verband vastgesteld kan worden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Immers, u verklaarde enkel te vrezen voor een dienstplicht in Tsjetsjenië omdat u er mogelijk om zou kunnen komen tijdens gevechten. Niets in uw verklaringen wijst op een morele basis voor uw weigering om deel te nemen aan het conflict in Tsjetsjenië. In uw verklaringen werden bovendien geen aanwijzingen gevonden dat u doelbewust naar Tsjetsjenië zou worden gestuurd. (CGVS, p.8-9) Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U hebt op geen enkele manier contact opgenomen met de (militaire) autoriteiten. U bent nooit op het militair commissariaat, de instantie verantwoordelijk voor uw oproeping, geweest, hebt nooit een medisch keuring ondergaan en hebt, buiten bij uw vader, nergens geïnformeerd of er mogelijkheden waren om een alternatieve dienstplicht uit te voeren of om uw dienstplicht niet te moeten doen. (CGVS, p.8, 10) Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een uitzending naar Tsjetsjenië slechts een veronderstelling van uwentwege is. Immers, verklaarde u dat bijna iedereen wordt opgeroepen voor de dienstplicht als men 18 jaar wordt en dat dienstplichtigen in het Russische leger naar verschillende regio's in Rusland worden gestuurd. Gevraagd waarom u dan vreesde dat u naar Tsjetsjenië zou worden gestuurd, stelde u enkel dat sommige dienstplichtigen naar Tsjetsjenië worden gestuurd. (CGVS, p.9) Op basis van uw verklaringen kan dan ook niet besloten worden dat u intentioneel zou worden geviséerd door de autoriteiten door middel van een uitzending naar Tsjetsjenië met als doel uw leven, vrijheid of fysieke integriteit te schaden. Personen die hun dienstplicht vervullen binnen militaire eenheden maken bovendien deel uit van de strijdkrachten en kunnen als dusdanig ook ingezet worden in een conflictgebied of gewapend conflict. Het is een bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De mogelijkheid van slachtoffers onder de ingezette troepen is eigen aan

een gewapend conflict en houdt geen intentionele bedreiging in, door de bevelvoerende overheid, van het leven of de fysieke integriteit in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit kon evenmin teruggevonden worden in de door u verklaarde doorverwijzing van uw dossier door het militair commissariaat naar de politie. U stelde immers dat het doel hiervan was om u te lokaliseren. Indien u gevonden zou worden, zou u in eerste instantie aangemaand worden om zich aan te melden. Indien u hier dan nog steeds niet op in zou gaan, zou u met dwang naar het militair commissariaat geleid worden. (CGVS, p.12-13) Het komt een staat toe om redelijke maatregelen te nemen om het ontlopen van de dienstplicht tegen te gaan. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u ruim onvoldoende pogingen hebt ondernomen om u te informeren over de mogelijkheden tot alternatieve dienstplicht of vrijstelling van de dienstplicht. Ten eerste hebt nooit geïnformeerd naar het bestaan van een alternatieve dienstplicht, hoewel u enkel dacht dat zoiets niet bestond. (CGVS, p.10) Daarnaast hebt u enkel bij uw vader geïnformeerd naar mogelijkheden om uw dienstplicht niet te moeten doen. Hij zou hebben gezegd dat dit enkel mogelijk was als men twee of meerdere kinderen heeft. U wist echter niet of hij elders geïnformeerd had naar de mogelijkheden. (CGVS, p.10) Daarenboven hebt u geen organisaties gecontacteerd die werken rond problemen met de dienstplicht in Rusland. (CGVS, p.10) In tegenstelling tot uw bewering, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat een dergelijke organisatie wel degelijk bestaat in Rusland. Een dergelijke passieve houding valt bezwaarlijk te rijmen met de door u verklaarde vrees. Indien u werkelijk een gegronde vrees zou koesteren, mag verwacht worden dat u zich minstens geïnformeerd zou hebben naar mogelijkheden om een mogelijke dienstplicht in Tsjetsjenië te vermijden. Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u reeds midden augustus 2009 in België bent gearriveerd. U kon terecht bij familieleden. U vroeg echter pas op 2 oktober 2009 asiel aan, zijnde ruim anderhalve maand na uw aankomst in België. Ter verklaring stelde u dat u eerst een regularisatieaanvraag indiende en dat uw advocaat u had aangeraden te wachten. Pas toen op deze aanvraag een negatief antwoord kwam, raadde uw advocaat u aan om alsnog asiel aan te vragen. (CGVS, p.7-8) Een dergelijke laattijdige asielaanvraag valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er mag immers verwacht worden van een persoon die beweert de internationale bescherming van een derde land nodig te hebben, dat hij om deze bescherming verzoekt zodra hij hiertoe de kans heeft. U draagt hierin ook een persoonlijke verantwoordelijkheid, zodat het advies van een advocaat om te wachten totdat er een beslissing gevallen is in het kader van een andere procedure tot het bekomen van een legaal verblijf in België, niet kan weerhouden worden als verklaring. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw intern paspoort en geboorteakte bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden. De drie convocaties van het militair commissariaat tonen aan dat u opgeroepen wordt in verband met uw legerdienst. Het feit dat u opgeroepen wordt, wordt door mij niet betwist. Echter, niets in deze documenten wijst erop dat de wettelijke regels terzake niet zijn gevolgd, noch dat u naar Tsjetsjenië zou worden gestuurd, noch dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit op een andere wijze intentioneel in het gedrang zou worden gebracht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middelonderdeel van zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker citeert voormelde bepaling van het Vluchtelingenverdrag en oppert dat hij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker is immers de mening toegedaan dat hij *"een gegronde toekomstige vrees voor vervolging"* koestert wegens zijn etnische afkomst uit Ingoesjetië en zijn religieuze en politieke overtuiging waardoor hij weigert deel te nemen aan de legerdienst van de autoriteiten, welke zich naar zijn mening algemeen schuldig maken aan schending van de mensenrechten en grove willekeurige geweld. Verzoeker meent dat hij door het feit dat hij geen gevolg wenst te geven aan de militaire convocaties van het militair commissariaat en de politie bij terugkeer een ernstig risico loopt op vervolging door de Russische autoriteiten wegens zijn ras, religie en politieke overtuiging. Immers, zo merkt hij op, worden personen die weigeren hun legerdienst uit te oefenen ervan verdacht deel uit te maken van of medewerking te verlenen aan de rebellen en worden zij door de Russische autoriteiten ontvoerd, gefolterd en geëxecuteerd. Het is, aldus verzoeker, dan ook duidelijk dat hij van de autoriteiten in geen geval bescherming kan genieten, wel integendeel. Verzoeker herhaalt vervolgens dat hij bij een terugkeer naar Ingoesjetië een ernstig risico loopt op ernstige schade nu hij geen gehoor gaf aan diverse militaire convocaties gezien zijn weigering zijn legerdienst uit te oefenen, dit omwille van zijn religieuze en politieke overtuigingen en omwille van het feit dat hij niet wenst mee te werken aan *"deze"* willekeurige oorlog met ernstige schending van de mensenrechten. Uiteraard kan hij, aldus verzoeker, geen hulp vragen aan de autoriteiten, welke vooreerst corrupt zijn, zich schuldig maken aan ernstige schendingen van de mensenrechten en hem juist verzoeken om zijn legerdienst te doen. Volgens verzoeker is het overigens een algemeen bewezen feit dat de Russische autoriteiten bewust strijdkrachten uit Ingoesjetië inzetten in het conflictgebied in Tsjetsjenië, waar, zo oppert hij, *"mensschennis zege viert"*. Verzoeker wenst, zo merkt hij vervolgens op, hieraan geenszins deel te nemen door het vervullen van zijn legerdienst. Verder stelt verzoeker dat van een alternatieve dienstplicht of vrijstelling van dienstplicht in casu geenszins sprake kan zijn en hij voegt eraan toe dat *"zelfs indien dit al zou kunnen gelden is het een algemeen feit dat geen alternatieven en vrijstellingen worden toegekend aan personen van origine Ingoesjetië welke algemeen bewust worden ingezet in de strijd in Tsjetsjenië!!"*. Verzoeker acht de algemene beweringen van het Commissariaat-generaal als zou het niet aannemelijk zijn dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt, niet ernstig. Tevens laat hij gelden dat van hem uiteraard geen onmogelijk bewijs kan worden verwacht. Volgens verzoeker geldt bij de minste twijfel nog steeds *"het voordeel van verzoeker"* en maakte het Commissariaat-generaal duidelijk een verkeerde beoordeling, zonder het verhoor correct weer te geven en zonder enig concreet onderzoek ter zake.

In een tweede middelonderdeel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker citeert het laatstgenoemde artikel en oppert vervolgens dat in zoverre hij niet als vluchteling zou worden erkend, hij minstens aan de voorwaarden voldoet om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Verzoeker meent dat het duidelijk is dat hij bij een terugkeer naar Ingoesjetië gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (artikel van het 3 EVRM) en ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld door de politie en de overheid. Er is, aldus verzoeker, algemeen sprake van een onveilige situatie in Ingoesjetië in het kader van een gewapend intern conflict, waarbij burgers op algemene wijze slachtoffer worden van willekeurig geweld door zowel de Russische autoriteiten, de rebellenleiders en de bloedvetes die alom zegevieren. Gezien dit uiteenlopend willekeurig geweld, dat volgens verzoeker recent nog is verergerd, kan men, zo oppert verzoeker, onmogelijk ontkennen dat hij een reëel risico loopt voor het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Ingoesjetië. Verder verwijst verzoeker naar hetgeen hij eerder in het eerste middelonderdeel uiteenzette.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker houdt een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent

de motiveringsplicht, citeert enkele van de door hem in dit verband aangehaalde geschonden geachte bepalingen en laat gelden dat *“de in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording”*. Verzoeker vordert dan ook de vernietiging van de beslissing van de *“Dienst Vreemdelingenzaken”*, doordat deze niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurige en volledige wijze motiveert. Verder werpt verzoeker op dat, voor zover men als kan spreken van enige ‘motivering’, *“het CGVS”* haar redeneringen oftewel helemaal niet oftewel op een zeer algemene en vage manier motiveert, zodat het voornoemde bepalingen inzake de motiveringsplicht schendt. Verzoeker betoogt tevens dat het Commissariaat-generaal niet bewijst dat hij bij een terugkeer naar Ingoesjetië geen risico op ernstige schade zal lijden. Het zou, aldus verzoeker, trouwens niet ernstig zijn dergelijke beweringen te doen, daar waar in Ingoesjetië willekeurig geweld, arrestaties, executies, *“onmenswaardige behandeling”*, en dergelijke meer zegevierden. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat gezien het feit dat de commissaris-generaal is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen, zijn motivering dan ook geen geldige motivering is. Hij acht het duidelijk dat de commissaris-generaal geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Verder laat verzoeker gelden dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd genomen en de stukken en de algemeen bekende gegevens duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht zijn geweest. Hieruit blijkt, aldus verzoeker, dat het Commissariaat-generaal zijn zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen. Verder merkt verzoeker op dat de stereotiepe motivering van het Commissariaat-generaal *in casu* duidelijk niet adequaat, onvoldoende en zelfs totaal niet correct is en het Commissariaat-generaal duidelijk voorbijgaat aan de concrete gegevens van de zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd dan ook, zo herhaalt verzoeker, niet in acht genomen.

In een derde middel werpt verzoeker de schending op van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker meent dat de gevolgen van de beslissing van het Commissariaat-generaal, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel uit de beslissing meent te kunnen halen. Immers, zo merkt verzoeker op, zou de bestreden beslissing tot gevolg hebben dat zijn leven in gevaar wordt gebracht. Er kan, aldus verzoeker, geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Verzoeker merkt ook op dat hij tijdens zijn verblijf in België nooit op een of andere wijze schade heeft berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. Hij vindt zijn psychologisch en sociaal evenwicht in België, waar ook een groot deel van zijn familie woont. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn, aldus verzoeker, van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn. Volgens verzoeker is het dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.

In een vierde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker citeert de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM en poneert vervolgens bij een terugkeer naar Ingoesjetië het reëel risico te lopen vermoord en onderworpen te worden aan een onmenselijke, vernederende behandeling of straffen. Hij merkt op dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk de bescherming kan invoeren van de overheid en de politie, *“gezien deze meewerken/niet in staat zijn hoofd te bieden aan het willekeurig geweld en juist verzoeker zoeken om legerdienst te nemen wat inhoudt het stellen van onmenswaardige handelingen”*, en wenst geen deel te nemen aan de legerdienst, waar, zo stelt hij, zou verplicht worden willekeurig te moorden *“eds...”*. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing duidelijk niet op zorgvuldige wijze werd genomen en de stukken duidelijk niet op ernstige wijze werden onderzocht. Nochtans komt bij een terugkeer naar Ingoesjetië zijn leven in gevaar, aldus verzoeker.

2.2. In de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoeker beoordeeld in functie van zijn land van herkomst, met name de Russische Federatie, en meer specifiek de deelrepubliek Ingoesjetië en verzoeker levert inhoudelijke kritiek op deze beoordeling door de commissaris-generaal.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op 18 april 2006 en op 12 september 2007 asielaanvragen indiende bij de Poolse autoriteiten (stuk 16, inventaris en diverse documenten DVZ, verslag Eurodac 20 oktober 2009).

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand

is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k)) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De Raad wijst er evenwel op dat, zo de verzoekende partij in een ander land erkend werd als vluchteling, zij geen rechtstreeks belang kan doen gelden om haar asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken, tenzij zij ten aanzien van dat ander land vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

Zo haar in een andere lidstaat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kan de verzoekende partij geen rechtstreeks belang doen gelden om deze status in België toegekend te zien, tenzij zij ten aanzien van die andere lidstaat vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde in Polen, naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag aldaar, een “pobyt” (tijdelijke verblijfsmachtiging) te hebben verkregen (stuk 16, inventaris en diverse documenten DVZ, interview DVZ 19/10/2009, nr. 14). Verzoeker maakte ook tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal melding van de door hem in Polen verkregen “pobyt”, waarbij hij aangaf dat zijn statuut elk jaar vernieuwd diende te worden en hij verklaarde de “pobyt” nog te hebben gehad op het ogenblik dat hij naar België vertrok, een vertrek dat hij in de periode juli – augustus 2009 situeert (stuk 3, gehoorverslag CGVS 13/09/2011, p. 6-7).

2.6. Uit de stukken van het dossier en uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de commissaris-generaal heeft onderzocht op welke grond aan verzoeker deze “pobyt” werd afgeleverd. Uit de beschikbare gegevens kan evenmin worden afgeleid welke beslissing de Poolse autoriteiten genomen hebben naar aanleiding van de asielaanvragen van verzoeker aldaar. .

2.7. Omdat het antwoord op de vraag of verzoeker in Polen enige vorm van internationale bescherming genoot, zoals hierboven uitvoerig werd uiteengezet, van cruciaal belang is om enerzijds te beoordelen of hij een rechtstreeks belang kan doen gelden om in België een beschermingsstatus te verkrijgen en om anderzijds te bepalen ten aanzien van welk land zijn asielaanvraag desgevallend moet worden beoordeeld, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, §

1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 september 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN